

025 AURORA

Cada matí es despertava amb el ferm propòsit de fer-ho. Sí, avui era el dia. Es sentia amb les forces i el coratge per a fer el pas. *Avui ho aconseguiré*, era el mantra amb què es llevava, la frase que la convertia en la persona que volia deixar de ser; en la que volia ser.

L'Aurora es cuidava dels nens al matí, sempre a correueta sortien de casa justos de temps, caminant a peu mentre els petits jugaven, tot enfilant el carrer costerut que els duia a l'escola. Les abraçades a l'hora de deixar-los, el *mama avui véns tu a buscar-nos? I pots portar entrepans de nocilla? Podem anar a la festa del Jan, mama? Et prometem que no menjarem massa xuxes*. Totes aquestes frases, i mil més per l'estil, li trencaven el cor; perquè, moltes tardes, l'Aurora no podia anar a recollir-los a l'escola. Ni dur-los al conservatori, o a anglès, o a futbol. Els nens ho sabien, molt en el fons dels seus petits cors, que la mama potser no hi aniria, però la il·lusió i la innocència vencien qualsevol del seus temors.

Un dia llarg, un rere l'altre, tots iguals. Igual de buits, igual de bruts, tan iguals, tan insuportables. S'havia quedat sense feina ja feia gairebé un any. Tot i rebre les ajudes econòmiques que li pertocaven, i conscient que aquesta situació era insostenible de per vida, havia buscat feina sense parar, sobretot al principi. A poc a poc, però, a mesura que les entrevistes sempre acabaven amb un *busquem un perfil diferent, creiem que estàs massa qualificada per aquesta feina, ja et trucarem, gràcies per venir*, i un llarg etcètera, l'Aurora va començar a prendre una copa a mig matí. Primer només era una copeta innocent, que acompanyava amb el cafè. Amb el temps es van acabar convertint en dues,

tres, quatre... infinites copes. I el vi que tenia a la nevera, per quan preparés un dinar i convidés a les amigues. Com si les seves amigues volguéssin saber-ne pas res, d'ella. L'havien anat arraconant a poc a poc, a mesura que ella anava decaient i es deixava arrossegar per aquest corrent d'aigua tèrbola que li corria per les venes i la deixava mar enllà, qui sap on, fins que es despertava feta un naufrag i ja era massa tard per nedar fins a la vora del mar. Allà on els nens l'esperaven amb els ulls brillants i el cor bategant amb força.

I avui, dilluns, un dia nou que encetava amb decisió, amb voluntat. I, una vegada més, s'asseia a l'última fila, confiant que avui sí que en seria capaç. Que avui el cor li acompanyaria la veu i l'empenyeria fins a poder aixecar-se i fer el que havia de fer.

GRÀCIA

Els seus pares li havien posat aquest nom perquè, en néixer, ja van sentir que els havia concedit, i els concediria d'aquell moment endavant, un estat de gràcia permanent. I així havia estat sempre. La Gràcia, tant simpàtica, tan agradable, tan graciosa, tan afable, tan bona... tan... tot.

Tan desgraciada, però, ara. Ara que els seus pares ja no hi eren, pensava sovint com s'averonyerien d'ella si la veiessin en aquest estat; que no era, ni de lluny, aquell estat de gràcia en què tants anys havien viscut al seu costat. Ara que ells no hi eren, ara que plorava tots els dies, ara on no veia més gràcia que la de la cervesa, el vi, la ginebra; ara que l'únic so que la mantenia alerta era el de les ampolles de vidre en xocar entre elles, quan omplia les bosses del supermercat.

Només tenia la feina, que ben poc li duraria, si seguia d'aquesta manera. Ho sabien tots, que quan deia que anava a fer un cigarret es passava cinc minuts llargs bebent de la petaca que duia a la seva bossa caríssima de Louis Vuitton. Ocupava un càrrec important dins la multinacional, i per això mai ningú s'havia atrevit a dir-li'n res, del que sabien que li passava. Era la *jefa*, i als *jefes* millor no fer-los empipar. Emperò, els rumors sobre la seva addicció a l'alcohol eren ja tan populars que començava a tenir por. Por de què el seu superior, encara més *jefe* que ella, la fotés al carrer.

La Gràcia feia una parada de cinc minuts cada hora. Aquesta vegada, en el seu petit descans, petaca en mà sota el *blazer* caríssim que duia posat avui, es va dirigir als lavabos de la planta baixa, on no la coneixien tant. I allà, sola, la veié per enèsima vegada: aquella dona de cabells a la moda, manicura perfecta, roba de marca, que li retornava la mirada més trista i més profunda que havia vist mai. Els seus ulls no brillaven i el maquillatge no era capaç de tapar les ulleres profundes que se li havien fet a sota els ulls. Encara podia veure-hi un petit traç de la seva bellesa d'abans; de l'abans de caure en el pitjor dels inferns i no saber com trobar-ne la sortida.

I així va ser com les llàgrimes li començaren a brollar sense parar, sense aturador, sense ningú que l'abracés i la calmés, sense més companyia que la d'aquella estranya que li retornava una imatge semblant a la d'ella mateixa, des de l'altra banda del mirall.

I llavors, en veu alta, tot mirant-la als ulls, li va prometre que faria el pas. Que avui seria valenta. Que avui l'estat de gràcia l'acompanyaria i podria fer-ho. Que per fi, avui, els seus pares tornarien a sentir-se orgullosos d'ella.

AURORA I GRÀCIA

Aquell no era un dilluns qualsevol. Era el dia. Mentre espavilava els nens per no fer tard a l'escola, l'Aurora estava convençuda que no naufragaria, que no hi hauria vorera de la mar fins on nedar esgotada. Avui ho aconseguiria. Ho sabia, li ho deia cada batec del cor: fort, valent, decidit.

Mentrestrant, la Gràcia es maquillava, sabia sense dubtes que aquell dilluns l'estranya que la mirava des de l'altre costat del mirall deixaria de ser-ho i, juntes, creuarien el pont que les separava. Juntes trobarien la porta de sortida d'aquell etern infern.

L'Aurora dubtà una mica abans d'asseure's. Avui les cadires estaven col.locades formant un cercle, però finalment es va decidir per un lloc que li va semblar més neutre. Respirava fondo, els nervis li feien tremolar les mans.

La Gràcia, cinc minuts més tard, es va asseure al costat d'una dona de més o menys la seva edat, de mans tremoloses, que no parava de respirar fondo.

I, en començar la sessió, la dona jove de mans tremoloses es va aixecar com un tornado i va dir: *Hola, sóc l'Aurora i sóc alcòholic. Fa més d'un any. No trobo feina i...* i es va asseure, encara tremolant. Li van seguir uns aplaudiments i unes paraules de benvinguda.

I, així, va ser com la Gràcia va sentir-se plena i forta i va parlar d'ella en veu alta. En acabar, sense pensar-s'ho, va mirar amunt, al cel, sabent que no estava sola. L'estat de gràcia tornaria a partir d'ara. I així va poder somriure a l'estranya del seu costat. I, així, l'Aurora es va adonar que, després d'un any i mig, ella també era capaç de tornar a somriure.